

הקול- קולה של מור, אבל השאר?!?

כמה ימים לפני ראש השנה, כאשר הגעתי לבית הספר, מקצה הרחוב ירדה חיילת מרכב וקראה לי בשמי שאני אמתין לה רגע. הסתכלתי עליה, הקול היה מוכר לי אך מי שעמדה מולי לא התאימה לאותה נערה בעלת הקול שאני הכרתי. כאשר היא התקרבה אלי ראיתי שזו אכן היא.

מור הגיעה אלי לכיתת החינוך שלי, כיתה י' מב"ר, כעוסה, עצבנית, עצובה ושמנה. מיד בהתחלה הבהירה לי שאותה לא מנהלים וכללי בית הספר לא מעניינים אותה, וכך גם התחילו ההעדרויות.

מור גרה אצל אמה, ההורים גרושים. יש לה קשר טוב יותר עם האבא ולאיימא די נמאס מהשטויות שלה וחוסר העניין בלימודיה: "אם היא לא רוצה ללמוד שלא תלמד, לי כבר לא איכפת....".

כאשר מור הודיעה לי שבכלל לא בטוח שהיא תמשיך להגיע לבית ספר, הבנתי שהכול תלוי בי כי אימא שלה לא תתנגד לעזיבתה. לא התכוונתי לוותר והבהרתי לילדה ולאמה, שאני אפעיל את כל מי שרק יהיה אפשר להפעיל בכדי לא לאפשר למור לעזוב את הלימודים.

במשך שנתיים, י' – י"א, היו עליות וירידות, שיחות אין ספור, טלפונים, השכמות, היעדרויות, ויכוחים. איך שהוא, שנתיים עברו ולא רע בכלל, ציונים היו.

בקיץ בין י"א לי"ב, מור עבדה ולא קיבלה את שכרה כפי שנקבע בחוק, כך הגיעה לנוער העובד והלומד, שם הפכה להיות מאוד פעילה בעניין זכויות בני הנוער – ובית ספר ממש לא היה בראש שלה! קרוב למועדי חורף היא הודיע שאין מצב שהיא מסיימת עם בגרות והיא עוזבת.

לא הירפתי ממנה.

מור סיימה כיתה י"ב, זכאית לתעודת בגרות.

הלכה לשנת שירות עם נוער שבית ספר עומד בסוף סדר העדיפויות שלהם והביאה אותם ללמוד.

באותו בוקר כשקראה לי, מור הגיעה לבקר במדים, בחופשה מקורס, לפחות שלוש מידות פחות מחייכת ומלאת תודה על כך שהאמנתי שהיא יכולה.